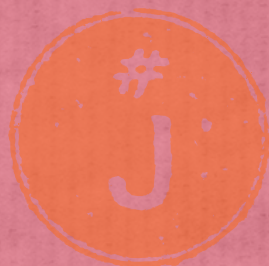

Jaume Juan Bonnín

Dispost a tot per ella

*Accèssit de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2004

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2004-G-A-0195-0162

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2004-G-A-0195-0162

© del text: Jaume Juan Bonnín

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Premis Castellitx 2004. Obres premiades: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2005. (Plaguets d'Història i Cultura; 18/19)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premicastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Jaume Juan Bonnín

Dispost a tot per ella

Accèssit de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2004

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2004-G-A-0195-0162

JAUME JUAN BONNÍN

Vaig néixer a Algaida l'any 1955.

La meva afecció per els gloses ja em ve de ben jovenet, ja que mon pare era glosador i recitava gloses que ell em preparava a les beneïdes de Sant Antoni i a les noces dels familiars.

Vaig participar per primera vegada al Certamen Literari de Castellitx l'any 1972, amb setze anys, obtenint un accèssit. A partir d'aquí he estat bastant afortunat, essent guardonat amb cinc Roses d'Or de l'esmentat certamen i amb el primer premi dels concursos de gloses de Calonge, Sóller, Binissalem, Artà i del diari *Última Hora*, a més del Certamen Poètic Verge de Consolació de Sant Joan.

També practico la glosa improvisada, un art que compta amb pocs exemplars, però s'està lluitant per la seva revitalització. He participat a glosades de picat arreu de tota l'illa i trobades de glosadors a les illes germanes de Menorca, Eivissa i Formentera.

El glosat *Dispost a tot per ella*, de Jaume Juan Bonnín, fou guardonat amb un Accèssit al xxvi Premi de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx 2004. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Dispost a tot per ella

Vaig sortir ben decidit
amb ses dents com una plata.
Ben brillant cada sabata,
com tot un senyor vestit,
rellotge d'or, anell garrit
i una senyora corbata.

M'esperava una femella
que me dominava es cor.
Amb coratge, fora por,
jo dispost a tot per ella.
Pot ser amb esforç i pipella
li pogués tastar sa flor.

Anàrem a un restaurant.
Venia molt ben vestida.
Això sí, un poc atrevida.
Mirar-la era un encant.
Sa falda molt elegant
però curteta de mida.

Menjarem es millors plats,
i, a més, bon vinet per beure.
Tot plegat, prou se pot veure
com posa es cors d'animats
per realitzar combats
que semblaven mals de creure.

Alçant un tassó de vi
ja me sentia valent:
—Saps, tenc un apartament
confortable, bastant fi.
Alçant ets ulls va dir: —Sí,
hi venc! I jo, tot content.

Bavava com un infant,
es cor bategava fort,
molt més que quan faig esport.
Tots sols, jo amb ella davant,
un a s'altre acarontant.
Fins aquí estava de sort.

Començaren ses besades.
Tot era una meravella
gaudint d'una bella estrella.
Amb ses mans ben col·locades
pegava bones llepades
ben arreu per cada orella.

Dispost a tot per ella

Sa cosa anava ben forta.
Haviem passat sa rel.
Me sentia dins sa mel
fora dar cap passa torta,
a punt per obrir sa porta
que dona entrada an el cel.

Se va destrossar sa festa
just an es moment millor,
quan m'investí una picor
per devers es coll, feresta.
Una punyetera aresta
amb punyides de dolor.

Estava desesperat.
S'assustà molt sa femella.
—Què t'he fet? —Demanava ella,
i jo tossint de granat
com si un llamp m'hagués entrat
just per dins sa gargamella.

Tenia mala ferida
i anava de cap amunt.
Després d'estar ben apunt
d'entrar dins el cel en vida,
me pressentia sa crida
per entrar-hi de difunt.

S'al.lota pegant un crit
me va estirar amb afany
cap a sa sala de bany
dient-me forc: —Decidit!
Dins sa boca afica es dit
i treu si dus res estrany.

Tremolant, d'una estirada
es seu consell vaig seguir.
Vomitant me va sortir
una estrelleta daurada.
Era sa seva arracada.
Rellamps com me feu patir!

Sols no m'aguantava dret
ni aferrat a una estaca.
S'al.lota gentil i maca
me va porta a bracet:
—Tranquil i recupera't,
seu an aquesta butaca.

»Ja sabem es mal d'on ve.
Ara ja tot prou s'explica.
Si es coll encara te pica
un suc te prepararé.
Així mateix te diré
que t'has passat una mica.

Dispost a tot per ella

Va preparar sa beguda.
Prest me vaig sentir millor
recobrant es meu color,
i ella a prop de jo asseguda.
—A distreure sempre ajuda.
Conect es televisor.

Jo me sentia un cabota.
No havia dat sa talla.
A punt clau de sa batalla
vaig aficar bé sa pota.
Estava observant s'al·lota.
Passava de sa pantalla.

De coa d'ull la mirava.
Ja no aguantava assegut.
Vaja quin cos més agut!
veient lo bona que estava
tot emprenyat lamentava
el que m'havia perdut.

Ens passarem més d'una hora
dient molt poques paraules.
Vaig pensar: "estirem baules.
No triomfa qui sols plora.
Traguem es mal a defora.
Lluitem per ses millors taules"

—Amor, no t'ho prenguis tort
però no puc estar més.
Si no ho trobes un excés,
ja me torn sentir prou fort.
Duguem sa barca a bon port.
Recomencem es procés.

—Jo no sé si mos convé,
—replicà, alçant ses celles.
—Fa poc he vist ses estrelles.
Aquest pic no fallaré,
i sols no t'acostaré
sa boca per ses orelles.

—Així com dius no m'agrada.
No retallem un bon pla.
Dit això se despenjà
de s'orella s'arracada
que li quedava posada.
Dins un cendrer la deixà.

—Vull demostrar que t'estim.
Amor meu, saps que m'agrades!
Besem i peguem llepades
tranquil, sense mirar prim.
Faig sa promesa sublim
de mai més dur arracades.

Dispost a tot per ella

Davant aquesta sortida
se me va remoure es cor.
Vaig investir fora por
de forma ben decidida,
dispost a donar sa mida
explorant aquell tresor.

-Jo també t'estim a tu.
Enamorat me confés.
Contar com seguí es procés
me sembla poc oportú,
i d'arracades, ningú
n'hi ha vistes portar mai més.

